

Thema: *'Pasen wil tot leven wekken'*

In de afgelopen week heb ik op school steeds met iedere klas een paasviering ingericht. Het begon met de lezing van het paasevangelie en het ontsteken van de paaskaars.

Dan komen direct de vragen: "Dus ze zeggen dat die man Jezus die dood ging zei u, en die in heel veel haast is begraven, niet meer in dat graf lag en dus moet zijn opgestaan. Dat kan dus niet. Iemand heeft gedacht dit kan niet en dus snel dat lijk weggesleept en gezegd kijk leeg, dus levend. Ze zijn gewoon dik voor de gek gehouden". Ik begrijp die leerling wel. Het is een niet bevatten bericht en een complot is makkelijker in elkaar gezet dan het opstandingsverhaal dat wij hier delen. Niets nieuws onder de zon. De oplossing van mijn leerling was die van het sanhedrin. Hij komt met het meest voor de hand liggende scenario dat het tot op de dag van vandaag doet. Ik heb in de les niet het dogma willen vieren. De viering ging over de inhoud van Pasen en dat mensen om je heen zó het verschil kunnen maken dat ze wanhoop in hoop omzetten en wat donker lijkt maken zij weer licht.

Daarover dachten ze na en schreven op een steentje de naam van iemand die zij zo belangrijk vonden dat hij nooit meer mocht worden vergeten, omdat die het verschil voor hem of haar maakt. Prachtige en ontroerende beelden van kinderen die onder tranen de naam van Opa op een steentje zetten en stevig in de knuist meenemen de klas uit. Zo zoek je naar een manier om dat onbegrijpelijke verhaal van een vleselijke opstanding van een mens toch een beetje ervaarbaar dichterbij te halen.

Lastig genoeg, want dat idee dat pasen gaat over iemand die uit de dood opstaat is niet te bevatten. "Dat is dan ook een zaak van geloof en je openstellen voor de almacht van God" zeiden de wijze mannen uit mijn jeugd. Zo konden diensten in mijn leven voorbijkomen waarin je met veel volume de bekende paasliederen inzet en uitzingt. Om vervolgens over te gaan tot de orde van de dag. We hebben het mysterie aan elkaar verteld met veel overtuiging en zonder twijfel en zo is het goed.

Maar wat nou al het niet beklijft. Als je langs levensmomenten komt die je ronduit aan het twijfelen brengen over de opstanding en de kracht die je eerder dacht te voelen uit die overtuiging?

Wat moet je dan met je gevoel van blijdschap die je voelde toen je vol overtuiging hoorde vertellen van de opstanding en de overwonnen dood?

Wat nu als ontredde en eenzaamheid je deel zijn en God niet in beeld komt als de grond onder je voeten of de hoop waarop je je toekomst bouwt en naar richten kunt?

Dat zijn de situaties die eigen zijn aan de levensverhalen van mensen die we kennen en ontmoeten in de ontmoetingen van de afgelopen weken bijvoorbeeld, maar ook in mijn eigen levensverhaal. We horen Petra terug van afgelopen vrijdagavond. En we zien de leerlingen van Jezus.

Niet Petrus en Johannes die op uitnodiging van de vrouwen overhaast en struikelend over hun zandalen bij het lege graf aankomen. Van wie we horen dat ze zien en geloven en die de overtuiging van de fysiek op te pakken doeken niet hoeven hebben.

Ze vallen in de feestvreugde over de zekerheid dat Hij het is en dat het klopte toen hij zei breek deze tempel af en in drie dagen wordt hij herbouwt.

Niet de overtuigde mannen. Wel die ene vrouw die in ontredde is achtergebleven bij het graf....

Het is de vrouw die zich als het ware met Jezus verkleeft als ze zich om zijn enkels strengelt.

Dat volgt uit het grieks dat hier wordt gebruikt. Me moe haptoe, beter te vertalen met het engelse

Don't cling to me. Zet Jezus zonder bestraffende toon, maar met alle begrip van de wereld haar terug in de gemeenschap, met een missie en een verhaal om trots op te zijn en present met die ervaring voor wie die ervaring nodig heeft. Zo is ze aan de groep geschonken als de vrouw die in de ontredde van godsverlatenheid van de ander Christus als de verrezen Heer present stelt en zelf Pasen uitleeft als een feest dat vertelt van een opwekking uit de dood, de verwarring en de uitzichtloosheid. Omdat zij er is, en de anderen er net zo voor elkaar mogen zijn. Christus present gesteld en dus verrezen in hun midden. Present stellen tegenover zo iemand als Thomas.....

En dan staat Jezus in hun midden Kom maar op Thomas. Wat ik altijd zag was de opgeheven vinger van Jezus. Wees niet ongelovig, maar gelovig en gelukkig mag je je prijzen als je dit soort overtuigend bewijs wat Thomas kreeg niet nodig hebt. En keek ik aan Pasen voorbij.

In deze ontmoeting zit een boodschap die ik nog niet eerder zag, maar wel heb willen omarmen. Ik werd op het spoor gezet tijdens een uitzending van de Verwondering, maar zag het ook terug in de uitvoering van de Passion.

Waar gaat Pasen over?

Wat mij betreft niet het vieren van een dogma. Samen luid juichen over een afspraak die we maakten. Jezus waarlijk God en waarlijk mens stond als mens op en werd als God verheerlijkt. Die vreugde is niet houdbaar en is aan slijtage onderhevig. De stormen van het leven kunnen inbeuken op de dijk die de twijfels buiten houdt en je land overstroomt en je verdrinkt in de zee van ontredde onmacht en verdriet.

In de ontmoeting tussen Thomas en Jezus gebeurt iets dat vandaag mag worden blootgelegd en gedeeld.

Jezus toont zich als de gewonde met de zichtbare tekenen van geseling en kruisiging aan het lijf. Je kunt er je vinger in steken en deelnemen aan de discussie dat het dogma klopt. Jezus is opgestaan uit de dood. Want hij en niemand anders staat met de tekenen van het kruis aan zijn lijf levend voor hen en eet en drinkt mee ten bewijze dat ook het geestenrijk niet de nieuwe woonplaats van deze mens is.

Dán was Thomas naar voren gestapt en had z'n zintuigen ingezet op het halen van enig en overtuigend bewijs. Hij roept echter op de enkele uitnodiging van Jezus als de verrezen Heer uit Mijn heer en mijn god. Kurios bent u . en opent ons de ogen voor een andere manier van kijken naar de wonden van Jezus.

Zijn het niet de wonden van de ontredde, van de onmacht van de teleurstelling van het volk dat zo uitzag naar een koninkrijk op basis van aannames die niet die van God de vader waren, maar van de wens, vader van de gedachte?

De wonden van Jezus tonen de wonden van de wereld waaraan Hij uiteindelijk de dood vond ja er voor de dood inging. Om er als overwinnaar uit tevoorschijn te komen. Jezus stapt in de verwonde aarde en deelt zijn leven, legt het af en in de weg door de dood ontstaat het leven. Pasen wekt tot leven, wanneer we de wonden, de ontredde, de onmacht en het echt niet meer kunnen weten serieus nemen en het recht doen, het in de ogen zien. Dan kan de waarheid ons omklemmen en ons nieuwe bewijslast bieden voor de het bericht Ik weet dat mijn Verlosser leeft.

De ontmoeting tussen Jezus en Maria en Thomas nodigt ons uit om onze eigen ontredde en onmacht niet weg te juichen bij een kerkelijke leerafspraak, maar ons over te geven aan het thuiskomen bij hen die onze ontredde niet afdoen als aanstellerij of ongeloof, maar recht doen als iets dat omgeven mag worden met liefde, trouw en gemeenschap.

Een gemeenschap waar Christus gezien wordt als de levende Herder die zijn leven inzet voor zijn schapen die hun leven delen met wie van de onmacht niet meer op de benen kunnen staan. Dan worden wij christus en dien gekruisigd, wat meer is de opgewekte voor elkaar en dienen elkaar en leven zijn leven uit en wordt Pasen het feest zijn dat ons ten leven en tot het leven wekt. Dan hebben we de fysieke waarheid van het geopende graf niet nodig, omdat we elkaar geschonken zijn in een liefde waar machten en krachten, hoogte en diepte geen vat op hebben, omdat ze dwars door alles heen weet heeft van een verbondenheid die niet loslaat wat Hij in ons begon. Pasen wil tot leven wekken. Vandaag kijken we elkaar aan en beloven elkaar in de kracht van de man van Nazareth die ons voorging elkaar te dienen in voor en in tegenspoed, in ziekte en gezondheid in geloof en ongeloof, in zekerheid en twijfel, zoals Hij deed tot het einde en voorbij. Komt laat ons voortgaan kinderen want de morgen is nabij.

Amen.